

ÖVER ENTRÈDÖRREN HÄNGER EN SKYLTV MED EN GRIS

av Andreas Kärngård

*Denna berättelse är skriven av mig, ovanstående, och alla rättigheter tillhör densamme.
Nyttjande utan mitt godkännande är ej tillåtet.*

www.karngard.se

Förord

Det tycks ha blivit lite mer regel än undantag att många av de berättelser jag skriver kommer till mig under någon av mina promenader i naturreservatet där jag bor. Denna är just en av dem. Idén fick jag under min vandring då jag passerade stallgården Säby gård ute i kanten av Järvafältet. Trots att de mig veterligen inte har några grisar där, såg jag för mitt inre ett öppet fält fullt av burar. Egentligen hade jag velat döpa berättelsen till "Grisfesten", men det var visst någon annan som hann före. Jag hoppas det regnar utanför dina fönster - utanför mina regnar det för jämnan.

- Barkarby, Stockholm. 13 februari 2021

Det har varit plusgrader under dagen och utanför ligger snön som en jättelik, blöt isbjörnspläs över kullerstenen. Trots snön är det mörkt i hamnkvarteret, men festlokalen badar i ljus. Det spelas musik. Stearinljusens lågor tycks dansa till den svängiga jazzmusiken. Mellan låtarna, då tonerna tystnar, kan man urskilja sorlet från de glada besökarna. Fastän klockan bara är strax innan sju, är restaurangen fullsatt. Just i kväll är den abonnerad. Ett femtiotal besökare skålar och skojar friskt. Några ställer sig upp och talar, snart applåderar övriga i lokalen. Man firar företagets framgång. De anställda speglar sig i dess glans.

Dörren längst in i lokalen leder vidare in till köket. Dörren har gångjärn åt båda hållen och står nästan aldrig stilla. En ständig ström av kypare flödar mellan lokalen och köket; från köket till borden med brickor fulla med läckerheter och åter från borden till disken med smutsiga tallrikar.

Redan i köket har mixen av musik och ljud från besökarna avtagit. Istället hörs puttrande från grytor, väsanden från brinnande gasollågor och ljuden från köttynan som klyver kött och ben för att slutligen gräva sig ned i den grova skärbrädan. Alla delarna i varje hugg är svåra att höra separat när de kommer så plötsligt; de blandas och hörs bara som ett enda *chopp*. Det är inte enbart ljud från kökets redskap som hörs, ibland hörs skratt från kocken; ett gutturalt morrande som hastigt övergår till ett nasalt pruttljud. Förutom ljud finns dofter. Men dofterna från alla rätter flyter samman och det är svårt att ur havet av dofter, identifiera någon specifik.

Längst bak i det stora köket finns en röd trädörr med flagnad färg, och bakom den - den långa gång som förbinder köket med lagret. Redan när den grova stålfjädern dragit igen dörren, har musiken och slamret från redskapen avtagit. Gummilisterna mellan dörren och väggen sluter tätt och filtrerar effektivt bort ljuden, skär av den ena delen från den andra; stojet i festlokalen och kockens besynnerliga skratt i köket från gången till lagret.

Väl framme vid ingången till färskvarulagret är det varken synen eller hörseln som får den största överraskningen - istället är det doftsinnen som får sig en krampaktig kallsup.

Luften i den fuktiga magasinslokalen är tjock och motbjudande. Att beskriva den är lurigt, för även om man kan identifiera den karaktäristiska smaken av metall på tungan, och den vedervärdiga stank som bara den från gult klinker och ingrodde linoleummattor på krogoletter kan frammana, så saknas viktiga komponenter för att ge liv och kraft åt den ohyggliga stank som välkomnar den som kliver ner på det råa

cementgolvet.

Ytan i den fallfärdiga magasinlokalen mäter sextio gånger fyrtio meter och är uppdelad i ett enkelt system med pallställage. Varje ställage är tio meter i bredd och har fyra våningar. Varje hyllplan rymmer fyra burar. Varje bur är platsbyggd och består av grov metalltråd. Varje bur är stor nog att hålla en medelstor kropp. Just nu är det tämligen lugnt i lokalen; många av kropparna som vistas i burarna har för länge sedan vrålat sig slut på energi och kollapsat.

Bara den flämtande andhämtningen skiljer ännu levande kroppar från avlidna. I gångarna mellan ställagen rör sig några arbetare. Det röks och skojas. Cigarettrök blandas med svett. Mörka fläckar av träck längs ställagens nedre delar lockar till sig gnagare. Främst nattetid. När sikten är dunkel och arbetarna väck, är rättorna stora som små hundar.

En av de anställda, han som är lite längre, skuggboxar i luften mot den lite knubbigare som vant parerar med armbågen. De har jobbat här i snart två år. Ingen av dem trivs med jobbet, men de brukar ha roligt ihop under passen och betalningen är okej. Den långa stannar till vid en av de nyanlända.

Han håller elbatongen i ena handen och kniven i andra. Den knubbiga, som håller påsen, öppnar grinden till buren. Den tunga rockmusiken trycker undan en del av klagandena, men när kniven karvar och vansinnesvrålen ljuder, hörs inte längre vad artisten i låten sjunger. Bedövning används aldrig; sådant skulle bara reducera förtjänsten och riskera att försämra smakupplevelsen. Adrenalinruset är den enda trösten. Grinden stängs. Det varma köttet glider ner i en plastpåse. Den knubbiga arbetaren lägger den på vagnen bland de andra paketen.

Trycket inifrån köket verkar högt i kväll. Han den längre, som känner en av kyparna, har hört att ett storföretag bokat hela restaurangen. Tydligt firar man något.

De går vidare med vagnen. Gör uttag ur ytterligare fem burar. Den knubbiga stannar upp, avbruten i en tanke - var det inte lite väl tyst vid det sista stoppet? Men så slår han bort tanken. De har redan hunnit halvvägs till änden av den dunkla lokalen. Han ids inte vända om för att se ifall han haft rätt utan lämnar det till morgonpersonalen att ta itu med. Trots att de som dött skall skickas för destruering händer det då och då att misstag görs. Det är inget man rapporterar och hittills har de inte hört några klagomål från några gäster. Om några timmar har ännu en arbetsdag nått sitt slut.

Utanför den lilla restaurangen har temperaturen sjunkit och snön återigen börjat falla. En familj som irrat sig ned i hamnen jäktar förbi och barnet - en grabb i tioårsåldern - stannar upp.

Han tittar på grisen som pryder den lilla plåtskylten ovanför restaurangens entrédörr. Han läser texten och mumlar sedan:

“Mr. Long Pig”. Han rycker pappan i rocken och med en liten rynka ovanför de pigga ögonen frågar han:

“Pappa, finns det *långa* grisar?”

Pappan tittar bort mot skylten, ser den förgyllda texten i den svarta plåten.

“Kanske kallas mannen som äger restaurangen så?”

Han ler mot sin son. Med ett lätt drag i handen manar han på honom att fortsätta framåt och medan snöns tunga flingor fortsätter falla, funderar han på exakt samma sak - finns det långa grisar?